

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τό διέκρινα μάλιστα από μακριά, νά στέκη τώρα στη μέση τής αγέλης τών άγριων άλόγων. Γύρω του ύπηρχε αρκετός χώρος ελεύθερος. Άπόδειξίς ότι τό λευκό άλογο δέν έφηνε τούς συντρόφους του νά τό πλησιάσουν, άπόδειξίς διι δέν είχαν ήμερέμει ακόμα τά άγρια άλογα, βλέποντας τό άλλόκοτο φορτίο του νέου αυτού συντρόφου τους.

Λόγω τής άποστάσεως, δέν μπορούσα, δυστυχώς, νά διακρίνω τήν αγαπημένη μου, πάνω στη ράχη του λευκού άλόγου. Αυτό μ' έκανε νά καλπάζω σάν τρελλός, σάν δαιμονισμένος.

Οι σύντροφοί μου, βλέποντάς με νά καλπάζω πρós τήν αγέλη, μ' άκολουθήσαν άμέσως ζοπίσω. "Έτρεχα, χωρίς ν' άναπνέω σχεδόν, με σφιγμένα τά δόντια, έτρεχα κι' έκραύγαζα και ούρλιαζα, γιά ν' άναγκάσω τ' άγρια άλογα νά τρομάξουν και νά φύγουν.

Μά ήμουν ακόμα πολύ μακριά άπ' τό κοπάδι και ή φωνή μου δέν άκούεστανε. "Έξ άλλω έιχαμε και τόν άέρα κόντρα και τά άγρια άλογα δέν μάς είχαν μυριστή. "Έπρεπε ώστόσο νά τό τρομάξω μ' ένα όποιοδήποτε τρόπο.

Τότε ένα νέο σχέδιο μου ήρθε στό νόο. Τράβηξα τό πιστόλι μου κι' άρχισα νά πυροβολώ στον άέρα. Με τόν πρώτο πυροβολισμό, τό κοπάδι τών άλόγων άναστατώθηκε. Τίναξεν τά περήφανα κεφάλια τους ψηλά, άνέμιοναν τίς πλούσιες χαιτίες των κι' άρχισαν νά χρεμετίζουν άπειλητικά.

Πολλά άπό τά άγρια άλογα έφυγαν άμέσως, με μεγάλα πηδήματα, κι' άπομακρύνθησαν. Άλλα πάλιν ώρμησαν εναντίον μας, μ' άπειλητικούς χρεμετισμούς. Μά δέν τόλμησαν νά μάς πλησιάσουν. Μόλις έφτασαν πενήντα-έξήντα βήματα αντίκρου μας, έστρίψαν άπότομα κι' άκούούθησαν τούς συντρόφους των, τρέχοντας σάν δαιμονισμένα.

"Έμπρός μου, σ' αρκετή άπόστασι, είχε μείνει τώρα ολόμυνοχο τό λευκό άλογο. Φαινόταν παραξενευμένο γιά τήν εφαιρική άναχώρησι τών συντρόφων του. Δέν είχε άκούσει λοιπόν τούς πυροβολισμούς πού έφριξα; Άσφαλώς τούς είχε άκούσει. Δέν τρώμαζε όμως, γιατί δέν άκουγε γιά πρώτη φορά πυροβολισμούς. Είχε ζήσει αρκετόν καιρό μαζί με τούς άνθρώπους και ήταν συνηθισμένο άπό τέτοια.

Αυτά όλα μ' έκαναν νά πιστέψω πώς τό λευκό άλογο δέν θά μάς άπέφυγε, πώς θά στεκόταν νά τό πλησιάσουμε. Τράβηξα λοιπόν καλπάζοντας ίσια έπάνω του. Μά όταν προχώρησα ώς εκατό-εκατόν πενήντα βήματα, τό λευκό άλογο χρεμέτισε άξάφνα έρεθισμένα κι' άρχισε νά τρέχη, τόσο γρήγορα, σάν νά ήταν έντελός ξεκούραστο.

"Η άπελπισία πού αισθάνθηκα τή στιγμή αυτή, δέν περιγράφεται.

—Μόρε, αγαπημένη μου Μόρε, φώναξα στ' άλόγο μου, τρέξε, κάμε φτερά γιά νά φτάσσουμε τό λευκόν αυτόν σατανά!

Και τ' άλόγο μου, σάν νά μάντεψε τά λόγια μου, δυνάμωσε όσο μπορούσε τό τρέξιμό του. Τρέχαμε τώρα σάν δαιμονισμένοι. Οι σύντροφοί μου έρχόντουσαν ζοπίσω μου. "Έπρεπε νά πιάσω τό λευκό άλογο, με κάθε θυσία, πριν τό χάσω και πάλιν άπό τά μάτια μου...

Μά, άλλοίμονο!... Σιγά-σιγά ό Μόρος μου άρχισε νά κουράζεται. Τό κατάλαβα καλά αυτό και τρομερή άγωνία μ' έπιασε. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα άπεραντο λειμών, ολόπρασινο. Τό έδαφος στό μέρος αυτό ήταν κυματιστό. Άλλού ψηλώνε κι' άλλου χαμηλώνε άπότομα. Αυτό έκανε τ' άλόγο μου νά κουράζεται περισσότερο. Τό άδιάκοπο τρέξιμο, είχε τακσίσει κυριολεκτικώς τό άτιχο ζώο. Ένώ, αντίθετως, τό λευκό άλογο τών λειμώνων διατηρούσε άκμάεις τίς δυνάμεις του, ήταν άκατάβλητο.

Ώστόσο, έπρεπε νά τό προφτάσω και νά τό πιάσω κι' άν ακόμα ό Μόρος μου σαριάζοταν, τήν τελευταία στιγμή, κάτω νεκρός...

"Εκάλπαξα, εκάλπαξα διαρκώς, χωρίς νά κυττάω ούτε δεξιά, ούτε άριστερά. Φοβόμουν νά γυρίσω άλλο τό βλέμμα μου. Είχα τήν ιδέα πώς άν τό έκανα αυτό, μέσα σε μία μόνον στιγμή, τό λευκό άλογο θά χανόταν άπό μπροστά μου. "Έτρεχα λοιπόν κατόπιν του, χωρίς νά ξεκολλώ τό βλέμμα μου άπό πάνω του.

Ευτυχώς, ύστερα άπό αρκετό τρέξιμο, τό έδαφος του λειμώνου ξανάγινε στρατό και ίσιο. Αυτό μ' εύχαρίστησε έξαιρετικά, γιατί τό άλόγο μου κέρδιζε τώρα δρόμο. Άρχισα πάλιν νά πλησιάζουμε τό λευκό άλογο, τό όποιο δέν έννοούσε, φαίνεται, νά κουραστή, νά άποκάμη...

Διέκρινα τώρα καθαρά τήν "Ιζολίνα, δεμένη πάνω στη ράχη του λευκού άλόγου "Ηταν χλωμή, άγριή, άλλά τήν μαλιά έφταναν κάτω ως τό έδαφος και έσύροντο στη χλόη. Τά εσώρρουα τής ήσαν κουρελιασμένα. Στα μάγουλά τής διέκρινα αίμα.

"Ηταν πληγωμένη; Γεμάτος άγωνία, άκούγοντας τούς γότους τής καρδιάς μου, πού άνακατευόντουσαν με τό κάλπασμα του άλόγου, συγκέντρωσα τίς δυνάμεις μου και φώναξα δυνατά, όσο δυνατά μπορούσα:

—"Ιζολίνα!... "Ιζολίνα!... Είπα τήν αγαπημένη μου ν' άνασπώνη τό κεφάλι της. "Η καρδιά μου σπαρτάρισε... "Άσφαλώς άπάντησε στίς κραυγές μου. Κατάλαβα πώς άνοιξε τά χείλη της.

Μά τί είπε; Φώναζε τ' όνομά μου; Ζήτησε βοήθεια; Δέν μπόρεσα ν' άκούσω τίποτα. Τό ποδοβολητό τών άλόγων, σκέπασε τήν αδύνατη φωνή της...

Τής ξαναφώναξα τότε δυνατά: —Θάρρος... Θάρρος, "Ιζολίνα!... Είμ' εγώ!... "Έρχομαι νά σε σώσω, αγάπη μου!... "Η "Ιζολίνα άνασπώθηκε τώρα πού πολύ τό κεφάλι της. Ζούσε λοιπόν! Ζούσε!... Δέν

Σερίταν πίσω του, έμεινος άπό τό πόδι!...

είχα κάνει λάθος. Ή άγαπημένη μου ήταν ζωντανή, παρ' όλα της τὰ μαρτύρια.

—Θέε μου, σ' ευχαριστώ! φώναξα και σπιρούνια δυνάτα τ' αλόγο μου.

Ο Μόρος μου δυνάωσε τὸ τρέξιμό του.

Ἄξαφνα ἄκουσα, κάτι τὸ ἀπρόοπτο συνέβη. Τὸ ἀλόγο μου γλίστρησε πάνω σὲ μιὰ φωλιά ἀρκιτόμουσ και σαριάστηκε κάτω. Ἔπεσα κι' ἐγὼ μαζί του, πάνω στὴ χλόη εὐτυχῶς, χωρὶς νὰ χτυπήσω. Ἄμεσως πήδησα πάλιν ὀρθοίως, σήκωσα τ' ἀλόγο μου κι' ἐκάλπασα ἔμπροσθεν, ὅσο γρήγορα μπορούσα.

Ἄλλα—Θέε μου!—Τὸ λευκὸ ἀλόγο δὲν φαινότανε πλέον πουθενά. Τὸ λευκὸ ἀλόγο εἶχε γίνει ἄφαντο!...

Ποῦ εἶχε πάει;

Τί εἶχε γίνει;

Ἄνοιξε ἡ γῆ και τὸ κατάπιε;

Ὁ λεῖμων ἀπλώνονταν ἔμπροσθ μου ἔρημος. Στὸ βάθος ἄκουσα αὐτὸ ἤχηρα χόρτα και θάμνοι πυκνοὶ ὑψονόνταν σ' ἀρκετὴ ἔκταση. Ἦταν ἕνα δάσος θάμνων κατάξηρων, μιὰ χλόη διαβολομένη. Στὴ λόχη αὐτὴ εἶχε εἰσχωρήσει ἀσφαλῶς τὸ λευκὸ ἀλόγο.

Ἡ λύσσα πού με κατέλαθε τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μοῦ ἀνέβασε τὸ αἷμα στοὺς κεφάλι. Ἄφουγκράστηκα κι' ἄκουσα τὸ κάλπασμα τοῦ λευκοῦ ἀλόγου μέσα στὴ λόχη. Τρέχοντας σάν δαιμονισμένο, ἔσπαζε τὰ ξερὰ κλαδιά και καταπατοῦσε τὰ χόρτα...

Ἀδιαφορώντας τότε γιὰ τοὺς συντρόφους μου, χτύπησα τὸ ἀλόγο μου και μῆκα μέσα στὴ λόχη. Τὰ ξερὰ χόρτα κι' οἱ θάμνοι φτάνανε ὡς τὸ λαίμωμό μου. Ζέστη τρομερὴ ἐπικρατοῦσε μέσα στὴν Κόλασι αὐτῆ...

Δὲν θὰ κουραζόταν λοιπὸν ποτὲ τὸ ἀλόγο τῶν λειμώνων;

Τώρα πειὰ πιστεύα ἀπολύτως στὶς ἱστορίες ποῦ ἀκούσει, κατὰ καιροῦς, γιὰ τὴν ἀντοχὴ τῶν ἀγρίων ἀλόγων. Μποροῦσαν νὰ τρέχουν ἔτσι φορτωμένα ἐπὶ ἡμερώνυχτα.

Ἐνα παρόμοιο ἀγριο λευκὸ ἀλόγο, ἀπ' τὸ ὅποιο εἶχαν δέσει, γιὰ ἐκδίκηση, κάποιο νέο, διέτρεξε ἄλλοτε ἀπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων, χωρὶς νὰ σταθῆ στιγμὴ! Κι' ὁ νέος δὲν ἦταν δεμένος στὴ ράχη του. Ἀντιθέτως σερνόταν πλάι του και πίσω του δεμένος ἀπὸ τὸ πόδι. Κι' ὁμως, τὸ ἀλόγο δὲν σταμάτησε, παρὰ ὕστερα ἀπὸ ἄρες πολλῆς, ὅταν δὲν εἶχαν ἀπομείνει ἀπ' τὸν κακότυχο νέο, παρὰ μόνον κομμάτια αἱματωμένων σαρκῶν!

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἱστορίες, ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις στριφογύριζαν τώρα στοὺς μυαλό μου και μεγάλωναν τὴν ἀπελπισία μου.

Ὁ ἥλιος με ζάλιζε.

Νόμιζα πὼς βρισκόμουνα μέσα σ' ἕναν ἀπείσι ἐφιάλητη κι' ὅτι εἶμαι καταδικασμένος νὰ τρέχω μέχρι συντελείας τῶν αἰῶνων, πίσω ἀπὸ τὸ λευκὸ ἀλόγο—φάντασμα!...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Ξαφνικά, ἐνῶ προχωροῦσα μέσα στὴν πυκνὴ λόχη, ἔπαυσα ν' ἀκούω τὸ ποδοβολητὸ τοῦ λευκοῦ ἀλόγου. Αὐτὸ μ' ἀνησύχησε. Σταμάτησα τὸ Μόρο μου ἄμεσως κι' ἀφουγκράστηκα. Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δὲν ἀκουγότανε. Ὅτε ὁ ἐλάχιστος θόρυθος.

Τί εἶχε συμβεῖ πάλιν;

Εἶχε σταθῆ κάπου νὰ ξεποστᾶσθ τὸ λευκὸ ἀλόγο ἢ εἶχε ξεμακρύνει τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴν ἀκούεται πειὰ ὁ κάλπασμός του; Τρελάθη ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου, ἄρχισα νὰ καλπάζω ἔμπροσθ, μὴ ξέροντας πειὰ πού πηγαῖνω. Σὲ λίγο σταμάτησα και πάλιν. Ἄφουγκράστηκα, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα τίποτε και τὴ φορὰ αὐτὴ. Τὸ λευκὸ ἀλόγο εἶχε γίνει ἄφαντο.

Μολταταῦτα ξεκίνησα και πάλιν, τρέχοντας τώρα πειὰ στὴν τύχη. Ἐτρέφα-ἔτρέφα, χωρὶς νὰ σταθῶ ὅτε ν' ἀνασῶνω. Μὰ δὲν ἄρχισα ν' ἀντιληφθῶ ὅτι ματαιοπονοῦσα. Ναί, ματαιοπονοῦσα. Πουθενά δὲν φαινόταν, πουθενά δὲν ἀκουγότανε τὸ λευ-

κὸ ἀλόγο τῶν λειμώνων...

Σταμάτησα τότε ἀπηυθεμένος, συντετριμμένος, ἀπελπισμένος.

Τὰ ροῦχα μου, καθὼς και τὰ πόδια τοῦ Μόρου, ἦσαν καταματωμένα ἀπ' τὰ τρομερὰ ἀγκάθια τῶν θάμνων.

Ἀπόλυτη αἰγιὴ ἀπλώνονταν γύρω μου.

Ὅτε ἕνα πουλάκι δὲν κελαδοῦσε στὴν Κόλασι αὐτὴ τῆς ξεραῖλας και τῆς ἀπογνώσεως.

Σκέφτηκα νὰ ξαναγυρίσω στοὺς λειμῶνα, νὰ βρῶ τοὺς συντρόφους μου και μαζί τους πλέων νὰ ζητήσομε τὰ ἴχνη τοῦ λευκοῦ ἀλόγου, ἀπὸ τὸ μέρος ἀκριβῶς πού εἶχε εἰσχωρήσει μέσα στὴ λόχη. Τράθηξα λοιπὸν δεξιὰ, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ μισῆς ὥρας κάλπασο, ἀντελήφθην μετ' ἄριστη εὐχὴ εἶχα χαθῆ μέσα στὸν ἀπέραντο αὐτὸ λαβύρινθο τῶν ξερῶν χόρτων, τῶν θάμνων και τῶν μικρῶν ξερῶν δέντρων. Ἦταν ἀδύνατον νὰ προσανατολισθῶ. Ἀδύνατον νὰ καταλάβω πρὸς ποῖο μέρος βρισκόταν ὁ λεῖμων. Βάτι με τρομερὰ ἀγκάθια ὀρθονόντο ἔμπροσθ μου και μοῦ ἐφραζαν κάθε λίγο τὸ δρόμο. Διψοῦσα... Ἦμουν μουσκιδὶ στὸν ἰδρώτα. Καὶ συγχρόνως σκεφτόμου τὴν ἀγαπημένη μου. Θὰ τὴν εἶχαν καταεσχίσει κι' αὐτὴ τὰ τρομερὰ ἀγκάθια τῆς λόχης αὐτῆς. Τὸ αἷμα θάτρεχε ἄφρονὸ ἀπάνω στ' ἄβρο τῆς σῶμα. Θὰ διψοῦσε... Θὰ ὑπόφερε τὰ πάνθεινα. Κι' ἄβρο τῆς σῶμα.

Μὴ ξέροντας πειὰ τί νὰ κάμω, ἀποφάσισα νὰ ἐμπιστευθῶ στ' ἀλόγο μου.

Ἦσως ὁ Μόρος μου, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ ἐνοστικὸ του, νὰ μ' ἔβγαζε ἀπὸ τὸ δάσος αὐτὸ τῆς ξεραῖλας και τοῦ θανάτου.

Ἄφρασα λοιπὸν ἐλεύθερα τὰ χαλινάρια του και τὸ ἔξυπνο ζῶο, σάν νὰ κατέλαθε τί τοῦ ζητοῦσα, ἄρχισε νὰ προχωρῆ ἔμπροσθ, μετ' ἄριστη ἀσφαλῆς.

—Θέε μου, ψιθύρισα τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἀπ' τὰ χέρια σου κρέμεται ἡ ζωὴ μου και ἡ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης μου. Βοήθησέ με, Κύριε, νὰ τὴν ἀσῶσ ἀπ' τὸ φρικτὸ θάνατο πού τὴν περιμένει...

Ἔτσι προχωρώντας, ἄρχισα νὰ φωνάζω, μετ' ἔλπιδα ὅτι θὰ μ' ἀκούσανε οἱ σὺντροφοί μου. Καμμιά ἄκουσ ἀπάντησις δὲν ἐδόθηκε στίς κραυγῆς μου. Εἶχα, φαίνεται, εἰσχωρήσει βαθεῖα στὴν Κόλασι αὐτὴ, ὅπου τρομερὰ ἐρπετὰ ζοῦσαν: ἡ σαύρα μετ' ἄ κέρατα, ὁ τρομερὸς κροταλίας, ὁ φολιδωτὸς τάτους και μερικὸ ἐξαιρετικὸ ἀγριο λυκοί. Ἦ ἀπελπισία πού με εἶχε καταλάβει, δὲν εἶχε

τὴν ὄρα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σταμάτησα τὸ κατακουρασμένο ἀλόγο μου κι' ἄρχισα νὰ πυροβολῶ στὸν ἀέρα.

Μὰ, ἀλλοίμονο! Ἀπόλυτὴ ἡσυχία ἀπλώνονταν γύρω μου. Ξαναπυροβολήσα, ἀρκετὲς φορὲς κι' ἐφώναξα δυνάτα. Ἄλλὰ καμμιά ἀπόκρισις δὲν μοῦ ἐδόθηκε...

Ξαναπροχώρησα, σὲ λίγο, ἔμπροσθ. Ἄξαφνα ἄκουσα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου δυνάτα φτεροκοπήματα. Κύτταξα ἀμέσως ψηλά και εἶδα διάφορα μεγάλα ὄρα νὰ κρῶζουν ἐρεθισμένα.

Τί συνέβαινε ἄραγε;

Εἶχε τρυπῶσει στὴ φωλιὰ τους κανένα φεῖδι, γιὰ νὰ τοὺς φάτ τ' αὐγά, ἢ εἶχαν ἀγρίψει μαζί μου;

Μήπως εἶχε περάσει κοντὰ στὴ φωλιὰ τους τὸ λευκὸ ἀλόγο; Προχωρώντας μετ' προσοχὴ ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια, ἔφτασα κοντὰ στοὺς μέρους, πάνω ἀπ' τὸ ὅποιο πετοῦσαν κι' ἔσκουζαν τὰ ὄρα. Κι' εἶδα ἕνα θέαμα περιεργότατο. Μιὰ ἀγέλη ζαβαλίδων, μικρῶν κόπρων, ἐμάχητο ἐναντίον ἑνὸς κόκκινου κουγάρου, ἐνὸς Μεξικανικοῦ πάθηρος.

Εἶχαν τριγυρίσει τὸν πάθηρα και τὸ πού ριχνόντουσαν με λύσσα. Θὰ τὸν νικούσαν δὲ στοὺς τέλους, γιὰτὶ οἱ κᾶπροι αὐτοί, μετ' ἄ σουβλερὰ δόντια, εἶνε ἐπικίνδυνοι ἔχθροί. Ὅταν εἶνε ἐνωμένοι πολλοὶ μαζί, μποροῦν νὰ νικήσουν και τὸ πιδ ἀγριο κι' ἐπικίνδυνο θηρίο τῆς ζούγκλας.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ ἐτάμ-τάμ, ὁ τηλεγραφὸς τῶν Ἰνδῶν...